

derfor have vi — jeg gjentager det for tredje Gang — en Opfordring i § 19. Hvis vi have den Overbeviisning, at man kræver som Fællesanliggender, hvad der ikke er det, skulle vi herfra skaffe Tvisten derom reist; det er vor Pligt og vor Ret. For mig er det aldeles ikke tvivlsomt — og jeg troer heller ikke, Nogen kan bestride det, — at der ikke af nogen Fællesrepræsentation kan paalægges nogen Skat eller gjøres noget Vaan, uden at det bevilges af Rigsdagen, thi dette staaer blandt de særlige Anliggender, om man vil indskrænke disse nok saa strengt. Hele Resten ligger, hvad der forekommer mig at være klart beviist, blandt Andet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), i § 4 af Indskrækningsloven. Sagen staaer altsaa klart for mig, og Spørgsmaalet om Grundlovstribigheden sætter jeg tilside, thi det foreligger aldeles ikke. Naar den ærede Minister siger, at Vedtagelsen af Udvalgets Fleertals Forslag vil være det Samme som at forkaste Finantsloven, faae vi at finde os deri. Dersom Repræsentationerne vænne sig til, under enhver Omstændighed at vige tilbage for en saadan Trusel, saa drives de fra den ene Forlegenhed og skæve Stilling til den anden. Dersom Nogen kunde sige, at der kun forelaa en Conflict mellem Rigsdagens Landsting og Folkething, vilde jeg sige: Lad os lempe os igjennem saa godt, vi kunne, men der er en Conflict tilstede mellem fire Forsamlinger, thi om man ogsaa vil sige, at Rigsraadets og Rigsdagens Folkething i det Væsentlige ere de samme, siger jeg, at de ere ogsaa væsentlige forskjellige. Naar vi nu spørge — det er ikke min Skyld, at vi komme ind paa disse Spørgsmaal, som efter min Mening aldeles ikke foreligge — om den Vej, der er betraadt, før at komme til en Forsatningsforandring, er den rette, efter hvad man i Almindelighed bruger, efter hvad simpel Høflighed skylder, og hvad endog simpel Røgsfab forlanger, saa siger jeg, at hvis det er sandt, at det Hovedforlangende, der udgaaer fra Regjeringen, skulde være at skaffe en Forandring tilveie i Rigsdagens Landsting, var det der, at Forslaget til Forandringen skulde indbringes. Dette er en Metode, som er saa indgroet i de ældre constitutionelle Lande, at de aldrig fra-

vige den. Naar man har en vis bestemt Repræsentation for Die, som man vil have forandret, er det uhøfligt og upasfende ikke at lade den først udtale sig derover. Med en modsat Fremgangsmaade sætter man baade denne Repræsentation og dem, der ville forsvare Høfligheden og Belansthændigheden, i den allerhødeste Forlegenhed, idet man saa at sige henviser dem til at blive Slagtoffre ligeoverfor den Magt, der stiller sig frem paa en saadan Maade, at Landet, hvis det ikke bliver fyldestgjort i sine Forandringer, vedbliver at være i en uordnet Tilstand, der kan føre til de største Farer. Det er den ubillige Stilling, hvori man sætter netop den Forsamling, som man vil have forandret; men naar Rigsdagen ved dette Forslag hæver sin finansielle Stilling, glide disse Vanstieligheder over af sig selv.

Ville: Det forekommer mig, at den Enighed, som den ærede sidste Taler prædiker, er noget eensidig. Han siger, at det er hans Formaal at skaffe Enighed tilveie, men samtidigt dermed erklærer han, at det er hans Ønske at reise denne Tvist, og anbefaler i høi Grad at reise den netop i dette Dieblis; det er altsaa en Omvei, han gaaer med Hensyn til den Enighed, han anbefaler. (Tscherning: Man begynder en Proces for at blive enig!) Ja, men saa begynder man den ikke under den ustrykkelige Erklæring, at man er bleven enig, men man begynder Processen, naar man ikke kan blive enig. (Tscherning: Regjeringen anlægger ofte Sager, som den ikke vinder!) Ganske vist; jeg haaber, at Regjeringen skal have anlagt adskillige Sager, som den ikke vinder; jeg er meget interesseret deri. — Det forekommer mig, mine Herrer, at det Spørgsmaal, der her foreligger, bedst kan afgjøres, dersom man kan komme til Klarhed om, hvorvidt der er givet gyldige finansielle Bestemmelser af Rigsraadet eller ikke. Bestaae Normalbudgettet af 28de Februar 1856 og de, jeg troer i Efteraaret 1863 af Rigsraadet vedtagne Tillægsbevillingslove for Finantsperioden 1864—66, er det gyldige Love eller ikke? Jeg troer, at vi Alle maae være enige om at svare, at det er gyldige Love. Jeg spørger dernæst: Ere de Tillægsbevillinger, der bleve vedtagne i det